

Нарастването на града и разнитъ условия, свързани съ политико-икономичния развой на Сливенци, скоро замѣнятъ главнитъ тѣхни поминъци въ древни времена, а именно земе-дѣлието и скотовѣдството, съ индустрията и занаятитъ. По-скоро е намалѣло земледѣлието, предоставено само на селя-нитъ, а следъ него и скотовѣдството което било едва ли не главниятъ поминъкъ на Сливенци до около срѣдата на роб-ството. Тѣй развито тукъ презъ тия години, то много ще спо-мogne за обяснението, защо въ Сливенъ сж били до такава степенъ развити домашната индустрия или абаджийството, въ частности. Развитиятъ пакъ тукъ *калпакчилъкъ* е билъ тѣсно свързанъ съ сжщото това скотовѣдство и за пропадането му около 1830 г. причинитъ не трѣбва да се търсятъ само въ замѣнянето на калпака съ феса у турцитъ, а и въ намаленото Сливенско ско-товѣдство. (Турцитъ скоро преди прословутитъ реформи около танзимета—18 9 г. — носѣли калпаци, подобно на всички тюр-ски народи; феса се въвелъ въ Сливенъ между българитъ, около срѣдата на миналия вѣкъ; пръвъ отъ гражданитъ — бъл-гари, който турилъ фесъ, билъ нѣкой си *Никола*, когото сли-венци запомнили като *Никола Феслията* и му извадили пѣсень по тоя случай. Носенето на *панталони* вмѣсто *потури* ста-нало малко следъ Кримската война и то между по-интелигент-нитъ — най-вече учители и търговци. Тѣхъ Сливенци нарекли *точилки* (на подобие тънката, огладена и дълга пръчка — *то-чилка* — съ която Сливенки *точатъ*: ювки, милини, сараилии или *баклави*) и имъ „извадили“ пѣсень.

Земедѣлеца въ Сливенъ и околността е познатъ подъ м ето *чивчия* (турска дума, която произлиза отъ *чивтъ*).

За разпредѣлението на поземнитъ участъци презъ бъл-гарското царство ние малко знаемъ. По-голѣмата частъ отъ земята е била въ ржцетъ на боляри и манастири, работена отъ прикрепено къмъ нея население. При такива случаи не може и дума да става за богати селяни, каквито имаме днесъ и каквито сж гордостъта на българския народъ, — съставенъ отъ $\frac{3}{4}$ селско-земеделско население. Съ идването на тур-цитъ, земеделческата карта на България се промѣня. Наи-стина, на пръвъ погледъ може да се каже, че остава старото положение, защото българскитъ боляри се замѣнятъ съ тур-ски бейове, паши или „султани“, на която цариградския сул-танъ е подарявалъ като възмездие за тѣхнитъ военни заслуги обширни земи, отнети отъ българитъ, но това не се прилага изобщо за всички земи и краища въ Полуострова (както на-примѣръ Сърбия, която е била раздѣлена на *пашалъци* между нѣколко паши).¹⁾ Предвидъ политическитъ потреси въ Турция

¹⁾ Привилегированитъ българи „войници“, „соколници“ и др. си за-пазили земята дълго време. Тѣй прадѣдна земя на Д-ръ Селимински била гората „Абланово“.